

[Niels Frederiksen.]

ligheden kan føre til at give den Skattelettelse til Kommunerne, som er nødvendig, for at man kan give Lettelse paa de rigtige Steder; nemlig at øge Formuebeskatningen.

Hele Udredningen om Skatteprioriteterne og Gældsprioriteterne ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger til. Der tales ofte her om den store offentlige Prioritet i fast Ejendom, som man anslaaer til tilsammen at være mellem 60 og 70 Mill. Kr. i aarlig Ydelse, medens man mener, at Gældsprioritetene ikke har særlig stor Betydning. De sidste Oplysninger angaaende Gældsprioriteternes eller Gældsbyrdens Størrelse fik vi i det Udvalg, der var nedsat af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal til at overveje og undersøge Erhvervsvilkårene i Landbruget i 1926—27. Vi fik oplyst, at den tinglyste Gæld var steget i 10 Aar, fra 1915 til 1925, med 1 400 Mill. Kr.; det er sikkert nøgternt anslaaet, at ikke tinglyst Gæld i Landbruget i samme Tidsrum er steget med mindst 600 Mill. Kr. Med andre Ord 2 Milliarder eller en forøget Forrentningsbyrde i Forhold til 1914 paa, ikke for højt anslaaet, 120 Mill. Kr. aarlig.

Jeg stiller disse Tal overfor hinanden, Skatteprioriteter og Gældsprioriteter, og saa har jeg en Bemærkning at gøre til det ærede Medlems Kritik mod det af det konservative Folkeparti forelagte Forslag om at eftergive Renterne eller Skatterne af Ejendommene i eet Aar. Det lyder smukt, naar det ærede Medlem siger, at Landbruget i Danmark ikke kommer og beder om en Almisse, men om at blive fritaget for den Række af Særbeskatninger, som ligger paa det danske Landbrug i Form af Ejendomsskatter, og som er mest tyngende for de kommunale Ejendomsskatters Vedkommende. Det er rigtigt, at Landbruget og Landbrugets Udøvere har en Række Ejendomsskatter, som er et Særkende for Ejendomsbesiddere derude. Men jeg skylder ogsaa som Grundskatmand at gøre opmærksom paa, at Landbrugets Grundejere har en Række Særrettigheder, som gør det muligt for dem at indkassere Værdier, der skabes ved Erhvervsvirksomhed og personlig Indsats af andre Borgere, og som kan bundfælde sig som en øget Grundværdi, som de har Skøde paa og Ret til at indkassere.

Derfor vil jeg for mit Vedkommende hævde, at Ejendomsbeskatningen i Danmark er fuldt berettiget som den Form for Beskatning, der har sin Berettigelse og Hjemmel i de Særrettigheder, som

Ejendomsbesidderne i Danmark nyder som Grundejere, og som gør dem det muligt at indkassere de Værdier, jeg har anført. Og derfor kan jeg og mit Parti ikke lægge anden Betragtning til Grund for Ejendomsbeskatningen end den, som vi gennem vore Forslag og gennem vor hele Opfattelse har givet Udtryk for med Hensyn til Ejendomsbeskatningens særlige Karakter. Skal Skattelettelse gives til Kommunerne, maa den gives paa en saadan Maade, at den kommer de virkelig trængende til Hjælp paa bedst mulig Maade.

Jeg har prøvet ved disse Bemærkninger at finde frem til Kærnen i den ærede Ordfører, Hr. Madsen-Mygdals Bemærkninger, og det, som hans Tale gav Udtryk for med Hensyn til at vise Vej frem gennem Vanskelighederne, og jeg kan ikke komme til andet Resultat end, at hvis man gaar ind i Enkelthederne og prøver at finde ud af, hvad denne Tale egentlig indeholdt af Anvisninger i saa Henseende, saa var det først en almindelig Moralprædiken overfor Organisationerne, som jeg for mit Vedkommende haaber, men ikke er sikker paa, at disse vil tage Hensyn til, altsaa Anvisning paa et Omraade, hvor Lovgivningsmagten ikke evner synderligt, maaske slet intet.

Dernæst kom den ærede Ordfører i Omtalen af den Tilpasningspolitik, som Talen skulde være Udtryk for, med nogle almindelige Talemaader om, at det gjaldt om at lette Skattetrykket for Befolkningen, men han gav ikke paa et eneste Omraade Anvisning paa, hvordan dette skulde ske. Det skulde ikke være en Omlægning af Skatterne, men en Nedsættelse.

En Nedsættelse af Skatterne, hvordan er det da muligt? Ved en besparende og sparsommelig Statsadministration, som vi vist alle sammen ønsker gennemført, en Sparsommelighedens Politik paa alle Statsadministrationens Omraader. I saa Henseende tror jeg, vi trygt kan stole paa, at den højttærede Finansminister gør sit bedste, derom tvivler jeg ikke.

Dernæst en Besparelse med Hensyn til de offentlige Udgifter. Men paa hvilke Omraader? Er det da muligt, at det skal være paa de Omraader, hvor Krisesituationen har skabt Trusel om en stærkere Nødstilstand hos store Dele af Danmarks Befolkning? Er det Meningen, lad os saa faa det at vide, lad os saa fra Partiet Venstre faa det udtrykt klart og tydeligt, at Sparsommeligheden i den offentlige Hus-